

af 15de Januar 1856, optages en Bestemmelse om, at Amtsraadene skulle kunne komme de fattige og betrængte Kommuner til Hjælp ved Understøttelse fra Amtsfattiggassen, og hvis denne ikke skulde have tilstrækkelige Midler dertil, da ved Hjælp af Amtsreparitionsfonden, uden dertil at indhente noget Samtykke. Men hvad jeg ikke kan gaa ind paa, og hvad jeg ikke gaar ind paa, er Bestemmelsen i Lovforslaget's § 3, at der skal meddeles direkte Hjælp af Staten til Kommunernes Fattiggassen. Det er Noget, som man hidtil har holdt sig fri for. Det er, som ogsaa den ærede Forslagsstiller selv sagde, et Princip, som man her vil bryde, og som jeg, selv i dette ekstraordinære Tilfælde, ikke kan gaa ind paa at angribe, fordi det ligger meget nær, at det vilde kunne drage Konsekvenser efter sig, der ville styrke de Bestræbelser, som alt eksistere, for at faae Staten til at yde direkte Bidrag til Kommunernes Fattiggassen. Jeg vil ogsaa sige, at det forekommer mig ikke, at der er Anledning til, at man, saaledes, som det staar her, skulde gjøre Brud paa et Princip, som man hidtil har holdt stærkt paa, idet der i Virkeligheden ikke foreligger Bevis for, at Kommunerne ikke igjennem de Bestemmelser, som indholdes i dette Lovforslag, ville være i Stand til at yde den tilstrækkelige Hjælp til de Uformuende eller Trængende paa de paagældende Steder. Jeg har ikke set eller hørt Noget derom, langt mindre set noget Bevis paa, at der er saa stor Trang tilstede, at Kommunerne ikke skulde være i Stand til, i Særdeleshed naar dette Lovforslag kommer til, at hjælpe sig selv. Under saadanne Omstændigheder vilde jeg anse det for overordentlig mærkeligt, om man skulde gaa til et helt nyt Princip, som man lige til den Dag idag med Standhaftighed har modsat sig, og som Regjeringen maa modsætte sig. Jeg vil ogsaa gjøre de ærede Forslagsstillere opmærksom paa, at selv om Regjeringen vilde gjøre Forsøg paa at sætte en saadan Bestemmelse igjennem, og selv om Regjeringen vilde acceptere den, hvad den ikke vil, vilde det dog upaatvivlelig fremkalde og maatte fremkalde en længere Underfølgelse af Forholdene og Behandling af Sagen ogsaa i det andet Thing, og her er ingen Tid at give bort. Derjom Loven skal have nogen Nytte, maa den komme frem strax eller meget snart. Det er nu netop den trangeste Tid, hvor Hjælpen er fornøden, men dersom vi skulde strides om Bestemmelserne i Lovforslaget, og de skulle gjøres til Gjenstand for en længere Forhandling mellem begge Thing, frygter jeg meget for, at Frugten af hele denne Foranstaltning, som ellers, hvis der virkelig i saa høi Grad er Trang tilstede, som de Herrer tro, vilde være overordentlig god, tabes. Dersom vil jeg tilraade de ærede Forslagsstillere at se bort fra denne Bestemmelse og tage det, som Forslaget iøvrigt indeholder, og

som de høre, at Regjeringen i alt Væsentligt kan gaa ind paa. Jeg tror nok, at Lovforslaget trænger meget stærkt til at redigeres, jeg tror, at det trænger til en noget fyldigere Redaktion paa enkelte Punkter, hvilket jeg idag har overbevist mig om ved nærmere at se paa Lovforslaget. Men det er jo en Sag, som man, naar man er enig i Hovedsagen, let ved gjensidig Bistand kan faae ordnet, endog saa i temmelig kort Tid.

Nimestad: Naar man ved Indbringelsen af dette Lovforslag er gaaet ud fra, at der i det nærværende Dieblis er en overordentlig vidtskrakt og stærk Nød til Stede, da er det en Forudsætning, som man i alt Fald for en Del af Landets Vedkommende vistnok desværre maa erkende, har en Del for sig. Det er i det Mindste for Kjøbenhavns Vedkommende vistnok saa, at den ualmindelig lange og strenge Vinter, som baade har nødvendiggjort Udgifter for de Fattige, der ellers ikke vilde have været tilstede, og paa den anden Side har bidraget til at formindste Arbejdet for dem paa en høist beklagelig Maade, er truffet sammen med den ved andre Forhold fremfaldte, allerede tidligere tilstedeværende mindre Flugt eller større Slaphed i Forretningslivet og den deraf betingede mindre Evne hos de ellers bedre stillede Klasser til at kunne komme de Trængende til Hjælp. Det er jo et Forhold, som vi Alle jevnlig se Beviser paa i vort daglige Liv, og det er Noget, hvorom vi jo ogsaa se og høre Vidnesbyrd fra dem, der væsentlig forestaa Udøvelsen af den offentlige Godgjørenhed her i Byen, ligesom vi hyppig have set stærke offentlige Vidnesbyrd derom, saaledes ogsaa i den Meddelelse, der er kommen fra Understøttelsesforeningen og det dertil knyttede Dyrbaab. Hvorledes Forholdene stille sig udenfor Kjøbenhavn, om der de samme Forhold gjøre sig gjældende, er mig ikke fuldstændig klart. For Kjøbstædernes Vedkommende ere vel Forholdene meget forskellige. Paa nogle Steder kan det vel være, at lignende Omstændigheder have fremkaldt lignende Virkninger som i Kjøbenhavn. Men iøvrigt tror jeg dog egentlig, at man maa sige, at man ikke i de offentlige Meddelelser, man finder i Bladene, har stærke Vidnesbyrd om en overordentlig stor tilstedeværende Trang. For Landets Vedkommende tvivler jeg ogsaa meget paa, skjøndt jeg ikke er saa bekendt med Forholdene, at der i Virkeligheden skulde i nærværende Dieblis være saadanne ekstraordinære ugunstige Forhold og en saadan Nød til Stede. Ganske vist er det, at de ulykkelige Klimatiske Forhold ogsaa paa mange Steder paa Landet ville have fremkaldt Ulemper af lignende Beskaffenhed; men det forekommer mig ikke, at man af hvad man ser i de offentlige Blade og ellers hører meddelt, just ellers kan slutte, at der for Landets Vedkommende skulde være en overordentlig Nød til Stede,